

РЕШЕНИЕ

№ 4132

гр. София, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 29.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1573** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба на Ц. Н. Ц. с ЕГН [ЕГН], чрез адвокат Н. Х., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, срещу Столична Дирекция на Вътрешните Работи.

В исковата молба се твърди, че Ц. е претърпяла неимуществени вреди, вследствие на нанесен побой и гавра на полицейски служители, станали преди задържането ѝ за 24 часа на 10.07.2020 г. при участие на мирен протест. Претендира се присъждане на сумата от 80 000 лева, представляваща обезщетение за нанесени неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на служители на СДВР, а именно побой с начален момент 10.07.2020 г. и краен момент 19.01.2022 г.

Посочва се, че задържането, побоят и гаврите са нанесли на ищцата непоправими вреди върху психиката ѝ – тя плачела със седмици след това, не излизала от къщи, не контактувала с никого, затворила се в себе си, не можела да спи и проявявала всички признаци на посттравматичен стрес. Разделила се с приятеля си. До момента я връхлитат спомени от тогава и получава неконтролируеми емоционални изблици и реакции.

В представената допълнително молба от ищцата е посочено, че незаконосъобразните действия на служителите на МВР са: отвличането ѝ от групата мирно протестиращи, използването на сила и помощни средства, напръскване на сълзотворен газ в очите след задържането, снимането на разголените ѝ гърди от полицейските служители с телефоните си, галене, обещания за сексуално насилие зад колоните, в ареста и след това.

В дадения от съда срок е постъпил писмен отговор от ответника СДВР, в който се оспорва изцяло исковата молба и по основание, и по размер. Изложени са съображения в подкрепа на това становище.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищцата, редовно призована, не се явява, представлява се от адвокат Х., който поддържа исковата молба. Излага подробни съображения за основателността ѝ и за претендирания размер обезщетение. Не претендира разноски.

Ответникът – Столична Дирекция на Вътрешните Работи в представено писмено становище оспорва исковата молба. Представя писмени бележки, в които се твърди, че предявените искове са недоказани по основание и размер, поради което следва същите да бъдат отхвърлени. Алтернативно счита, че обезщетението не следва да се присъжда в пълния предявен размер. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за основателност на предявения иск, както по основание, така и по размер.

Административен Съд С. - град, I отделение, 3-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че ищцата на 10.07.2020 г. около 23 часа е била на протест пред Министерския съвет и от там е отведена от органите на реда. Впоследствие е издадена заповед № 227зз-1802/11.07.2020 г., издадена от полицейски орган при 03 РУ – СДВР, с която ищцата е била задържана за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. Като основание за задържането е посочено, че същата е извършила престъпление по чл. 325 от НК – „хулиганство”.

Видно от приетите по делото доказателства, с решение № 15.07.2021 г., по н.а.х.д. № 9659 от 2021 г. на Районен съд, [населено място], потвърдено с решение № 6364 от 04.11.2021 г. на АССГ, I касационен състав, заповедта е била отменена.

По делото е представено Съдебномедицинско удостоверение №V-237/2020 г. издадено от доц. д-р А. А., дм, специалист по съдебна медицина, в което е посочено, че на 12.07.2020 г. е извършил оглед на Ц. Н. Ц., като е установил охлузвания в областта на челото и глезена на десния крак, оток на меките тъкани на 4-ти пръст на лява ръка и в областта на глезена на десния крак, кръвонасядания на дясната

подробрица. Според специалиста, установените травматични увреждания се дължат на удари с или върху твърди тъпи предмети, тангенциалното действие на такива и сили на преразтегляне и биха могли да бъдат получени по начина и време, както е съобщила освидетелстваната.

Представена е по делото и Декларация, приета от Народното събрание на Република България на 17.08.2021 г., във връзка с упражнено полицейско насилие от длъжностни лица срещу протестиращи граждани в периода юли-септември 2020 г.

По делото като свидетел е разпитана К. К. В., приятелка на Ц.. Същата под угрозата от наказателна отговорност разяснява на съда и страните, как се е чувствала приятелката ѝ след инцидента. Според В. и към настоящия момент това събитие ѝ се отразява негативно, изпада в истерии, има посттравматичен шок. Страхува се, чувства все още обидата, има проблем със съня и въобще според свидетелката приятелката ѝ коренно се е променила. През есента на 2020 г. е започнала да посещава психолог.

По делото е допусната и съдебно-психологична експертиза, изготвена от Е. В. – клиничен психолог, със специалност съдебна психология. Вещото лице като крайно заключение приема, че от психичното състояние към момента на освидетелстваната се установяват ясни симптоми, припокриващи критериите на Посттравматично стресово разстройство: Остра стресова реакция - преходно разстройство, със значителна тежест, в отговор на силен стрес. Стресор е внезапността на случилото се, преживяната физическа болка от нараняванията, психичното страдание, което продължава и към настоящия момент. Създалата се ситуация е възприета от пострадалата като животозастрашаваща. Посочено е, че водеща емоция през цялото време е страхът. Налице са паника, отчаяние, пасивна подчиняемост, безизходица и безперспективност. Това страдание според вещото лице е в пряка причинно-следствена връзка с преживяното по време на протеста от 10.07.2020 г. и покрива критериите на Посттравматично стресово разстройство. Вещото лице сочи, че след протеста, събитието е променило начина на живот на пострадалата и то в негативен аспект, като към настоящия момент не е напълно преодоляла психичната травма от случилото се, но не се наблюдава задълбочаване на проблема. В прогностичен план типът и продължителността на реакциите са различни и са с продължителност от няколко месеца до 1-2 години, а понякога до края на живота, протичащи с различен интензитет.

Експертизата не е оспорена от страните и е приета от съда като обективно и безпристрастно дадена.

По делото не са приложени записи от датата на протеста, но същите са публикувани в медиите и към настоящия момент може да се изгледа целият запис от задържането на ищцата и другите лица пред Министерския съвет. Записите /от две охранителни камери на фасадата на МС/ са предоставени от НСО на Народното събрание.

Административен Съд С. - град, I отделение, 3-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност и съобразявайки

доводите на страните, приема от правна страна следното:

Съгласно чл. 203 от АПК исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава. Според чл. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове, като исковите се разглеждат по реда, установен в АПК.

Съдът констатира, че както ищецът, така и ответникът, са легитимирани да бъдат страни в производство по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Това е така, защото ищецът е физическо лице, следователно исковата молба е подадена от лице с надлежна активна процесуална легитимация, а ответник е СДВР, който съобразно чл. 37, ал. 2 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ е юридическо лице на бюджетна издръжка и може принципно да отговаря /да е ответник/ по икове по чл. 1 ЗОДОВ, тъй като съобразно правилото на чл. 7 от последния закон, искът следва да се предяви срещу органите по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите, а съобразно чл. 205 АПК ответникът следва да има и качеството на юридическо лице /каквато бе практиката и преди тази изрична законова норма, съобразно ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС на РБ/. От изложеното следва, че както ищецът, така и ответникът, са легитимирани да бъдат страни в производство по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, т.е. са надлежни страни в процесуалното правоотношение, като изводът дали същите са такива и в материалното /по възникване на фактическия състав на отговорността/, следва и може да се направи с решението по същество на правния спор.

В тази връзка следва да бъде съобразено на първо място, че за да възникне правото на обезщетение, задължително е необходимо наличието на няколко кумулативно предвидени предпоставки, а именно: причинена вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината; незаконосъобразният акт, действието или бездействието да са при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Доколкото в конкретния случай се твърдят неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на полицейски органи при задържането на ищцата /който факт не е спорен, а има както писмени, така и гласни доказателства в тази насока/, на първо място следва да се установи дали са налице такива незаконосъобразни действия.

В исковата молба се твърди, че по време на мирен протест на 10.07.2020 г.

пред Министерски съвет на РБългария, група униформени служители на МВР са се нахвърлили върху гражданите и са започнали да ги удрят, както и да издърпват част от гражданите към колоните на МС. Ищцата сочи, че ѝ е нанесен побой с ръце и крака. От влаченето ѝ потникът ѝ се е скъсал и същата е била с разголени гърди, като през това време е снимана от служителите на реда. Един от полицаите я е галил, с обещания за сексуално насилие зад колоните, в ареста и след това. Впоследствие са напръскани със сълзотворен газ. Тези обстоятелства безспорно се установяват от представения пред Народното събрание на Република България и публикуван в медиите запис от задържането на Ц. и на другите лица. Видно от кадрите в You Tube, се установява безспорно побоят и издевателствата, които са извършили полицейските органи. Сред задържаните се вижда и момиче /ищцата в настоящото производство/, чиито дрехи са раздърпани и тя не успява да покрие добре гърдите си. Един от полицаите я доближава, стои наведен над нея продължително време, гали я по главата, след което вади телефон и я снима със светкавица. Когато задържаните и довлачени зад колоните вече са няколко, полицаите започват да хващат телата на новите и да ги хвърлят върху останалите. Виждат се и още нелицеприятни действия от страна на униформените служители.

Съгласно чл. 86, ал. 4 от ЗМВР при използването на физическа сила и помощни средства полицейските органи вземат всички мерки за опазване живота и здравето на лицата, срещу които са насочени. Съгласно чл. 88 планирането и контролът на използването на физическа сила, помощни средства и оръжие от полицейските органи в случаите по чл. 85 - 87 включва мерки за постигане на законната цел при минимален риск за живота и здравето на гражданите. В случая да се употребява физическа сила срещу момиче, което не е дало въобще повод да бъде изтеглено от тълпата и поставено на земята с белезници на ръцете, не е било необходимо, а е установено, че такава е употребена именно след това, т.е. след задържането. Ето защо полицейските органи в нарушение на чл. 86, ал. 4 от ЗМВР са използвали физическа сила в степен, която не е била необходима, като са причинили множество, макар и леки травматични увреждания на ищцата.

Чл. 3 от Конвенцията е посветен на една от основополагащите ценности на демократичните общества и по абсолютен начин се осъждат изтезанията и нечовешкото или унижително отношение. За да попадне в обхвата на чл. 3, дадено лошо отношение трябва да има минимална тежест. По своята същност оценката на тази минимална тежест е относителна, доколкото зависи от съвкупността на конкретните обстоятелства, като например продължителност на действията, физическите и психологическите последици, а в някои случаи и тези, свързани с пола, възрастта и здравословното състояние на потърпевшия (вж. К. с/у Полша [GC], № 30210/96, § 91, CEDH 2000-XI, и Берлински с/у Полша, № s 27715/95 и 30209/96 § 59, 20 юни 2002 г.). При всички случаи причинените болка и унижение трябва да надхвърлят причиняваните такива при определено поведение, считано от закона за позволено (вж. К.).

С оглед изложеното настоящият състав приема, че дадено отношение може да бъде квалифицирано като "нечовешко", ако в продължение на часове и напълно предумишлено са причинявани физически наранявания, както и физически и

психически травми. Освен горното дадено отношение може да бъде квалифицирано като "унизително", когато у потърпевшия се създава усещане за страх, страдание или чувство за малоценност, като с това се цели потърпевшият да бъде унижен или обезценен (К.).

При употреба на сила по време на арест или при упражняване на контрол от страна на полицията, съдът трябва да прецени дали използваната сила е била необходима и дали е съответствала на конкретните обстоятелства, както и дали държавата трябва да бъде държана отговорна за причинени наранявания (вж. Берлински, § 64, Д., § 41, и Д. Д., § 38, посочени по-горе). За да отговори на този въпрос, той трябва да установи при какви обстоятелства и какви наранявания са причинени (вж. О. с/у България, № 43233/98, § 60, 16 февруари 2006 г., и Р.Л. и М.-Ж.Д. с/у Франция, № 44568/98, § 68, 19 май 2004 г.). В конкретния случай ищцата е представила съдебно-медицинска експертиза, която не е оспорена от ответника, с която се доказват множество охлузвания и наранявания по различни части на тялото. Според съда нараняванията са достатъчно сериозни, за да бъдат разглеждани в обхвата на чл. 3, но в настоящия казус съдът намира, че следва да обърне специално внимание върху гаврата, която е причинена на ищцата. Според българския тълковен речник „гавра“ е постъпка и/или думи, които целят да унижат достойнството на човека или моралната стойност на нещо; подигравка, кощунство, издевателство. Именно това се установява от показанията на разпитаната свидетелка по делото, че ищцата и до ден днешен усеща обидата, която ѝ е нанесена от органите на реда. Това се потвърждава от изготвената съдебно-психологическа експертиза: относно инцидента „Тогавя на 10.07.2020 г. изживях най-голямото унижение през живота си...“. А безспорно това се установява и след запознаване със записа в социалните мрежи.

С оглед на това съдът намира безспорно, че са налице незаконосъобразни действия на административни органи по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ.

При така посоченото в случая е дължима преценка установяват ли се от доказателствената съвкупност по делото претърпени неимуществени вреди и при положителен отговор на този въпрос - намират ли се неимуществените вреди в пряка причинна обусловеност с тези действия.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице и останалите кумулативни предпоставки на отговорността по чл. 1 ЗОДОВ във връзка с претендираните неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразните действия на полицейските служители, като съображенията за това са следните:

Терминът "вреди" е установен предвид използването му в редица нормативни актове, съдържанието му обаче не е дефинирано от законодателя. Според трайното разбиране, наложило се в теорията и съдебната практика, вредите са последица от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава.

Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. Традиционно вредите се делят на имуществени и неимуществени.

Във връзка с претендираните тук неимуществени вреди ще следва да бъде съобразено, че те се изразяват в засягане на нематериални блага и личната сфера на правния субект, обхващат последиците от засягането на личността и достойнството на пострадалата и нейното добро име в обществото, нейния емоционален живот, физическите и морални страдания, предизвикани от действия и актове на други лица, както и последиците от накърняване на естетическите ѝ чувства.

От събраните по делото доказателства - писмени /медицински документи/ и гласни /показания на свидетел/ безспорно се установява нанасяне на телесни повреди, както унижението и гаврата /видно от публикуваните кадри от камерите по време на антиправителствения протест на 10.07.2020 г./. Следва да бъде изцяло кредитирано и заключението на вещото лице. Според специалиста – „психичното състояние към момента на психологичното изследване се установяват ясни симптоми, припокриващи критериите на Посттравматично стресово разстройство. Водеща емоция през цялото време е страхът. Налице са отчаяние, пасивна подчиняемост, безизходица и безперспективност. Това страдание е в пряка причинна връзка с преживяното по време на протеста на 10.07.2020 г.След протеста, събитието е променило начина на живот и то в негативен аспект, като към настоящия момент не е напълно преодоляла психическата травма от случилото се.....“.

Посттравматичното стресово разстройство е вид тревожно разстройство, което се развива при някои хора, които са преживели шокиращо, животозастрашаващо или опасно събитие.

По време и след травматична ситуация страхът е нормална реакция. Той предизвиква много промени в тялото, за да ни предпази от опасността. Почти всеки ще преживее редица реакции на организма след травмата, но повечето хора се възстановяват от първоначалните симптоми по естествен път. Тези, които продължават да се чувстват зле дълго време след случилото се, могат да бъдат диагностицирани с Посттравматично стресово разстройство (ПТСР).

Характерните симптоми на ПТСР са: Повторение на травмиращото

събитие: Повтарящи се, нежелани тревожни спомени от травматичното събитие; Преодоляването на травмиращото събитие, сякаш се случва отново и отново (ретроспекции); Разтърсващи сънища или кошмари за травматичното събитие; Тежки емоционални страдания или физически реакции към нещо, което ви напомня за травматичното събитие. Именно тези симптоми са описани и от вещото лице, че има ищцата.

Системното и инцидентното преживяване на насилието води до промяна на личността. Преживяването на насилие се отразява върху качеството на справяне със задачите от ежедневието. То предизвиква отрицателни психични състояния, които нарушават изградения динамичен стереотип. Преживяването на насилие се приема като събитие, което предизвиква криза на съществуването. Последниците от преживяването на насилие, както се посочи по-горе, могат да бъдат описани като посттравматично стресово разстройство. То може да бъде открито в поведението на жертвата и в здравословното ѝ състояние. Именно в това състояние се намира и към момента ищцата, съобразно доказателствата по делото.

С оглед на горното, съдът намира, че ищцата безспорно е преживяла негативни емоции - създадени у нея физически, но и психически дискомфорт и чувство на безпомощност, унижение, притеснение и страх от извършения полицейски произвол, довели до уронване на човешкото ѝ достойнство, които следва да бъдат квалифицирани като неимуществени вреди и съответно да бъде определен справедлив размер за тяхното обезщетяване.

На следващо място следва да се посочи, че съгласно чл. 4 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконосъобразните в случая действия, като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. В доказателствена тежест на ищца е да установи наличието на причинна връзка между претърпените неимуществени вреди и конкретния незаконосъобразен акт. Причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. За установяването на причинна връзка между вредите и незаконосъобразния акт са допустими всякакви доказателствени средства,

вкл. и свидетелски показания. Съдът кредитира показанията на свидетеля относно преживените от ищцата страх, безпокойство, недоверие към хората, ограничаване на социалните контакти и душевно страдание, тъй като същите са непротиворечиви и житейски правдиви в тази част. Същите са пряка и непосредствена последица от тези незаконосъобразни действия, при което следва да се приеме, че е налице пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните действия и настъпилата вреда. Съвсем естествено ищцата след задържането ѝ и най-вече заради насилствения начин, по който то е било извършено, да е претърпяла неимуществени вреди. В такава ситуация всеки може да преживее страх, несигурност за бъдещето, безпокойство и други негативни психически състояния, които в съчетание с личностните характеристики, като завишена чувствителност, емоционалност, а в случая и младата възраст, могат да предизвикат психически стрес. Общеизвестните факти, станали известни на българското общество впоследствие, от електронните медии, свързани с брутални действия от страна на служителите на реда срещу протестиращите по време на протестите през лятото на 2020 г., със сигурност са предизвикали у Ц. преди и след ареста ѝ чувство за безпомощност, безсилие и малоценност. Тези възприятия заедно с унижението да бъде снимана в безпомощно състояние, с белезници и полугола, доказват наведените в исковата молба твърдения, че след процесния ден в продължение на много месеци е започвала да плаче при спомена за събитията, имала е проблеми със съня, разстройвала се е силно и се е затворила в себе си, което заедно с посттравматичния стрес са станали причина за раздялата с приятеля ѝ.

От друга страна, видно от мотивите, изложени в решението на СРС, с което е отменена заповед № 227зз-1802/11.07.2020 г., по представената преписка не е имало, каквито и да е данни за извършени хулигански прояви от страна на Ц. на 11.07.2022 г.

Направеният анализ на събраните доказателства безспорно налага извода за наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразните действия на органите на реда и претърпените неимуществени вреди, т.е. установена е и последната предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Относно размера на претендираните неимуществени вреди, съдът намира, че следва да намери приложение разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, като размерът на обезщетението за претърпените неимуществени вреди се определи по справедливост. Понятието "справедливост" е

морално-етична категория, а размерът на обезщетението като паричен еквивалент на причинените неимуществени вреди следва да бъде определен при съобразяване характера, вида, изражението и времетраенето на претърпените вредни последици, ценността на засегнатите нематериалните блага и интереси и при отчитане икономическия стандарт в страната към момента на увреждането, така, че обезщетението да не бъде средство за неправомерно обогатяване. Спазването на принципа на справедливостта като законово въведен критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди изисква размерът на обезщетението за претърпени неимуществени вреди да бъде определен от съда с оглед на всички установени по делото факти и обстоятелства, касаещи начина, по който незаконосъобразните действия са се отразили на увреденото лице.

Съдът намира в тази връзка, че интензитетът на породените негативни емоционални преживявания у ищеца е сравнително висок, изразени са като състояние на страдание, с белези на дълбоки и трайни увреждания в неговата физика и психика. Установява се от експертната, че това състояние е трайно, отразило се е на здравето на ищцата, същата е ПТРС. Съобразявайки се и с практиката на ЕСПЧ по дела, образувани срещу България по идентични оплаквания – претърпени неимуществени вреди, поради незаконосъобразни действия на органи и длъжностни лица, се установява, че Европейският съд по правата на човека в С. е присъждал различни по размер обезщетения.

В случая съдът, преценявайки всички събрани по делото доказателства, намира, че размерът на претенцията за присъждане на обезщетение в размер на 80 000 лева е недоказан. При съобразяване на вида, интензитета и продължителността на претърпените от Ц. Ц. неимуществени вреди – психически болки и страдания, установени на основание събраните по делото доказателства и практиката на ЕСПЧ, съдът намира, че обезщетение в размер на 40 000 лева се явява обосновано и справедливо.

С оглед на изхода на спора на ищцата и на ответника се дължат разноски, съразмерно на уважената и отхвърлена част от иска. Такива са поискани своевременно само от пълномощника на ответника, поради което съдът дължи присъждането им, съразмерно на уважената и отхвърлената част от иска.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с

чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,
Административен Съд С. - град, I отделение, 3 състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на Ц. Н. Ц. с ЕГН [ЕГН] сумата от 40 000 (четиридесет хиляди) лева, като обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди, настъпили от незаконосъобразни действия на служителите на МВР, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията до пълния ѝ размер от 80 000 лева.

ОСЪЖДА Ц. Н. Ц. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 50 (петдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 1573 по описа за 2022 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: